

Пролог

На одному з пагорбів мальовничого селища графства Девоншир височіла застигла постать вершника, який невідривно споглядав весільну процесію, що рушила з церкви в бік маєтку Сонячні Пагорби. А він напруженим поглядом у веселому натовпі шукав наречену... Ось вона. Бетті... Наче пухка, світла хмаринка у розкішній весільній сукні, а поруч її наречений. Той, з ким вона щойно обвінчалася в храмі, даючи обітницю вірності.

Серце вершника болісно здригнулося, наче проткнули іржавим клинком. Ця рана не загоїться ніколи... Не дочекалася його Бетті, хоча обіцяла два роки тому, коли прощалися біля гаю. Так гірко плакала тоді, а в карих дівочих очах з бурштиновими відблисками було стільки смутку й болю через ту розлуку...

«Ти дочекаєшся мене, Бетті? Пообіцяй... Я повернуся до тебе й ми будемо разом, обіцяю...» – мовив тоді Річард Блайд, жадібно цілючи заплакане обличчя коханої, збираючи тремтячими вустами кожную гірку сльозину. Дбайливо поправляв її зім'яту сукню, адже щойно в гушавині зеленого гаю пізнав свою Бетті вперше... Вона цього воліла, прагнула й благала...

«Обіцяю, Річі... Я чекатиму на тебе. Кожен день без тебе буде сповнений болем й порожнечі, кожна ніч буде огортати холодом самотності... Повертайся чимшвидше, мій Річі... Я чекатиму...»

Кожне те слово закарбувалося в пам'яті Річарда Блайда. Із роздираючим болем шматувало усвідомлення того, що ті обіцянки виявилися порожніми, брехливими. А він вірив, кохав до нестями, жадібно смакував кожную мить, проведену з нею, кожен дотик, через який шаленів, втрачаючи рештки розуму й самовладання... Спивав би свою Бетті довічно, немов солодкий, п'яний нектар, але ж і гадки не мав, що той напій виявиться липкою отрутою... отрутою, що зробила серце парубка крижаним, жорстоким. Зрада ранила сильніше за будь-яку зброю.

Блайд здмухнув з чола чорне, мов вороняче крило пасмо, що вибілося з зібраного в тугий хвіст волосся, а вродливе обличчя чоловіка застигло, мов кам'яне. Він ніколи не пробачить, не зуміє забути. В блакиті очей зачаїлася крига із божевільним передчуттям помсти, адже за мить щастя молодят буде жорстоко, нещадно зруйноване саме ним і завданий біль повернеться до Бетті сторицею...

ЛЮБІ ЧИТАЧІ!!! Ось невеличкий анонс новинки, яка чекає на вас попереду! Запрошую долучитися до читання! Додавайте книгу до бібліотек та чекайте на оновлення) І вважайте, не натискайте двічі на "Відстежувати автора", бо відпишетесь від мене) має бути надпис на білому тлі "Не відстежувати автора", або на фіолетовому "Відстежуй")

Глава 1

– Тітонько, чи можу вже я нарешті погуляти селищем? На мене чекає Джейн, ми домовлялися... – Елізабет здійняла благаючий погляд на свою тітку Емму. Дякувати Богу, закінчилося зайняття з гувернанткою із французької й дівчинка полегшено видихнула, встаючи з-за столу.

Нещодавно Елізабет виповнилося дев'ять років і вже в цьому віці було помітно, що Господь не обділив її вродою. Доволі граційна дівчинка успадкувала від матері густе каштанове волосся, миле, наче в ляльки обличчя й обрамлені довгими віями, великі карі оченята.

— Гаразд, Бетті, йди... але ненадовго, щоб батько не сердився, — хоч і була Емма строгою, але племінницю любила, мов рідну доньку. Мати Елізабет померла при пологах, наостанок лише почула крик немовляти, прямуючи у вічність. Навіть попри статки її чоловіка не зумів лікар врятувати кволу породіллю, адже Господь однаково забирає до свого Царства як бідних, так і багатіїв... На згадку про матір залишився лише її портрет, який прикрашав стіни великої зали...

Джон Стоун назавжди запам'ятає той трагічний день, коли втратив дружину. Кілька днів намагався втопити своє горе у вині та бренді, а новонародженою дівчинкою опікувалася його рідна сестра, Емма. Ця жінка так і залишилася старою дівою, звісно, не мала власних дітей та замінила Елізабет матір.

Бетті Стоун змалку не знала нужди, зростаючи в батьківському маєтку Сонячні Пагорби графства Девоншир. Доволі заможній дворянин Джон Стоун мав великі статки, які успадкував від батька, але славився кепським характером. Доволі скупий чоловік рахував кожен пенні, ретельно контролював справи свого управителя Діка Сміта, який нараховував слугам зарплатню. Не шкодував лише коштів на освіту й вбрання своєї єдиної доньки, яка повинна поводитися й вдягатися згідно статусу та відрізнятися від простолюдинок. Зрештою, колись треба буде знайти для неї гідного, заможного нареченого.

Сонячні Пагорби межували із невеличким маєтком зuboжілого дворянина Вільяма Блайда, який зловживав спиртним та чимало грошей програвав у карти. Звісно, Стоун зневажливо ставився до свого сусіда, який мав погану репутацію через безпутне життя та запальний характер.

«Маєток Блайда доволі ласий шматок, купив би ті землі, якби Блайд погодився продати...» — неодноразово розмірковував Стоун, адже завжди прагнув розширити свої володіння.

Рік тому померла від хвороби дружина Блайда, не витримала важкої долі, бо нестерпним було життя із таким чоловіком. У Вільяма залишився лише чотирнадцятирічний син, Річард. Хлопчик отримував освіту у сільській школі при місцевій церкві, де навчалися дітлахи із різних родин селища. Іноді до цього закладу навідувалася на зайняття Елізабет. І хоч спочатку Стоун був проти цього, адже доньку можуть навчати дома й гувернантки, але тітка Емма наполягала, адже дівчинці необхідне спілкування з дітьми. Зрештою, суворий брат неохоче погодився і маленька Бетті відвідувала школу у супроводі служниці Ненсі Сміт, яка була нянькою Елізабет та дружиною управителя.

Після шкільних занять дітлахи зазвичай бігли зеленими луками до берега річки, де влаштовували різноманітні забави. Дівчата плели віночки й розповідали одна одній цікаві історії, які самі вигадували, також разом з хлопцями бавилися в хованки.

А Ненсі лише втомлено зітхала, сидючи на галявині неподалік. Важко стежити за доволі жвавою Бетті, яка носить луками з іншими дітлахами... Пурхаючи невгамовним горобцем, моторна й весела дівчинка охоче спілкувалася з усіма навколо. В такому віці ще ніхто не зважає на статуси та умовності.

— Річі, ти чому такий понурий сьогодні? — Бетті підбігла до сидячого на траві хлопця й грайливо штуркнула його в спину. — Ходи-но бавитися в хованки! — застигла в очікуванні, діловито схрестивши на грудях рученята, а карі очі виблискували, немов намистини.

— Він сьогодні не в гуморі, Бет, — мовив хтось з хлопців. — Зрештою, як і зазвичай...

— Що трапилося? — дівчинка схвильовано насупилася, схиливши голову набік. З-під маленького капелюшка вибивалися шовковисті кучері, Бетті була схожа на ляльку, якою юний Блайд мимоволі милувався.

— Батько вчора покарав за те, що пізно прийшов додому, — здійняв блакитні очі, роздивляючись гарненьке дівча. Ця мала Бетті така яскрава, наче казкове пташеня. Відрізняється від інших дівчат та не лише гарним вбранням через статки батька... Є в ній щось таке, що вабить, притягує мимоволі погляд... Якийсь запал у виблискуючих бурштином оченятах, а ту милу усмішку споглядав би вічність. — Залишився вранці без сніданку, адже батько заборонив служниці мене годувати...

— То ти голодний, Річі? Це через голод такий сердитий? — Бетті дістала із своєї невеличкої, розшитої візерунками торбинки пшеничну білочку й простягнула Блайду. — Ось, візьми... Я не голодна наразі, а ти поїж... Моя тітка Емма завжди каже, що голодний чоловік схожий на розлюченого звіра...

— Дякую, Бетті, — задумливо зітхнув, споглядаючи апетитну булочку. — Не візьму. Сама їж... — чомусь гордість не дозволяла взяти той смаколик. Здмухнувши з чола чорне пасмо, лише зіщулив блакитні очі, роздивляючись стоячу перед ним Бетті.

— Візьмеш, Річі! Я наполягаю! — показово тупнула ніжною та поклала булочку йому на коліна. — І в хованки підеш бавитися! Ми наразі вирішуємо, хто усіх шукатиме, — грайливо всміхнулася, кліпаючи оченятами. — Ось і шукай нас! Присягаюся, що я особисто зумію сховатися так, що не знайдеш! — дзвінко пролунало з неабияким викликом. А понурий Блайд мимоволі всміхнувся у відповідь, хитаючи головою в передчутті цієї забави. Якби хтось інший запропонував, то звісно би, відмовився, але ця малеча вміє розбурхати й запалити...

— Тебе я скрізь знайду, Бетті! Годі й сумніватися в цьому! — блимнувши блакиттю очей, схопився на ноги та запхав в рот м'яку булочку, якою пригостила дівчинка. А радісна Бетті малим вихором вже неслася галявиною в бік гаю, також і решта дітлахів поспішали сховатися від пильного Блайда.

Хтось ховався у ярах, а хтось в гушавині гаю за деревами. Зрештою, Блайд досить швидко знаходив усіх.

— Майкле, Джиме! Я вас бачу, вилазьте з яру! Варто було краще сховатися! — хлопець реготнув, прямуючи до гаю. А за стовбурами дерев та в чагарниках знаходилися й інші, охоплений запалом цієї гри Блайд напружено шукав малу Бетті, наче це єдина наразі мета в житті... І де ж та крихітка? Крізь чагарники продирався вглиб гушавини, чомусь почувався мисливцем, хижаком, який полює на здобич. Наче серцем відчував, в якому саме напрямку

варто рухатися... І ось вже попереду глибокий яр, вкритий килимом густої трави.

— А я тебе бачу, Бетті, — криво всміхнувшись, хлопчик із виглядом переможця споглядав дівчачий капелюшок, що виднівся у зелені трави. Малеча застигло сиділа навпочіпки й чомусь була переконана, що Блайд її не знайде. — Вилазь, Бетті!

Розчаровано зітхнувши, дівчинка випрямилася й здійняла голову, споглядаючи усміненого Блайда вгорі, а потім розгублено поглянула на свої ноги.

— Я загубила черевичок... — мовила розгублено й взялася шукати його, а хлопець не зволікаючи стрибнув в той яр та відразу знайшов у траві пропажу.

— Ось, дай-но вдягну на тебе, — сів навпочіпки та натягнув черевичок на дівчачу ніжку. — Казав же, що не сховаєшся від мене, Бетті... — виліз з яру й простягнув їй руку, допомагаючи вибратися нагору. — Побавимось в «конячку»? — грайливо зіщулив блакитні очі, спостерігаючи, як засмучена дівчина обтрусилася з сукні бруд.

— В «конячку»? Звісно! — дитяче обличчя просяяло в усмішці. Блайд став навколішки, а Бетті вилізла на спину, обхопивши рученятами його шию, ще й за коси смикнула та дзвінко реготнула. — Гарна в тебе «грива», Річі!

— Не смикай, боляче! — хлопець випрямився у повний зріст, підтримуючи Бетті за коліна. Колись мріяв мати маленьку сестричку, але не судилося...

— Поїхали, мій вірний конику! — вона залилася сміхом, а Блайд попрямував крізь гущавину в бік галявини. Назустріч їм вже неслася захекана й налякана Ненсі, яка шукала малечу.

— Ось, знайшов пропажу! — мовив хлопець до служниці.

— Бетті! — гукнула Ненсі, важко відсапуючись. — Хіба ж так можна?! Я скрізь тебе шукаю! Навіщо побігла до гаю? І негайно злізь з Річарда, йому важко! Якщо батько дізнається про твою поведінку, більше не пустить гуляти!

— Мені не важко, місіс Сміт! — здмухнувши з чола сплутані пасма, хлопець із Бетті на спині побіг по галявині, вдаючи коня, який катає невгамовну маленьку вершницю. Підстрибуючи, навіть іржав, а дівча заливалося сміхом. Цієї миті почувалася принцесою, яку дбайливо витягли з яру та ще й верхи катають! З Блайдом завжди цікаво й легко... Він відрізняється від інших хлопців. Такий уважний, постійно щось вигадує, вміє розважити, розрадити...

...